

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 93.

2024. gada septembris

RĪTS ATNĀK AR KRĪTOŠU ĀBOLU SKAŅU, APSOLOT, KA DIENA BŪS PILNA PĀRSTEIGUMU

Manā pļavā daudz nātru,

Manos mežos daudz krūmāju,

Manā upē daudz ūdens,

Es kājas tur mazgāju,

Laiks pagāja ātri,

Vaļā stāv vārti,

Tikai notraucu asaru,

Es tikai pamirkšķināju,

Un – rudens.

Es tā gaidīju vasaru!

Ārs kļuvis gurdens,

Tas nomāc un skumdina garu,

Bet labi, to arī es iemīlēt varu.

(Džanete)

Dzintara Stumbrs

Dimanta Zari

Pasaules Telpā

Ienākt kad vari

Atplaukst Zari

Starojas Stari

Gars un Spēks Tavs

Zina

TU

VARI

DiAnna ŠenAnna

Pamodos agri. Aiz loga āboli

krīt. Klausos un mēģinu atcerēties, vai arī vakar tie krita tikpat pamatīgu skaņu...

Vai rīts šodien citādāks nekā vakar un aizvakar.

Rīts atnāk ar krītošu ābolu skaņu, apsolot, ka diena būs pilna pārsteigumu. Tā salūzušo siržu paletes iekraus aiz aizslēgtām domām. Tāpat kā nesaprašanos un asaru traukus dienai vajadzētu izliet pagātnē.

Āboli krīt un sola rudeni. Diez, tas atnesīs tādas krāsas, kādas katrs pelnījis? Es šoruden gribētu tikai sarkanās kļavu lapas, ko likt starp pierakstu klades lapām un ierakstīt atmiņās. Pa vidam kādu nosarkušu hortenziju...

Neviens jau nav teicis, ka vēlēšanās nevar iedomāties arī pie krītošu ābolu skaņas, zvaigžņu var nepietikt visiem.

Āboli turpina krist un es zinu, ka būs labi. Mierīgi un ikdienišķi. Vai citādi. Bet tieši tā, kā āboli apsola. ♥

Linda Mūrniece

Reizēm tu mazliet skumsi

Un arī tas būs skaisti
Par to ka aiziet vasara
Un arī gadi
Reizēm cilvēki
Reizēm...
Nē - tu nežēlosies
Tas nav par to
Skumt var tikai
Par to kas patīk
Par to kas mīļš

Marika Višņevska

Kad pirmais saulesstars tevi modina tā,

Ka gribas aiz sajūsmas kliegt,
Ka gribas atraut dvēseles durvis vaļā
Un dienu aiz dienas apskaut.
Ja esi trauks, kas izlijis sen,
Ja tuksnesis esi, kaltis bez veldzes,
Saņem rītu, ar pirmo saulstaru sien
Sevi pie gurušās dzīves.
Un būs tev viss - gan plašums, gan cerības,
ilgas,
Būs debesis zilgas, virs neveiksmju
padebešiem.
Satver rītu, no jauna ko dāvājis Dievs,
Tev, lai vairs nepakluptu.

Aiva Bergsone

TUMSAS FILOZOFIJA

Tumsā Zeme sēklas spēku briedina.

Tumsā mammas puncis bēbīti auklē.
Tumsā rīts mostas.
Tumsā diena savu mājvietu rod.
No tumsas Gaisma sākas.
Tur tā arī atgriežas ... pēc jauna spēka.
Tumsa ir vide, kur redzēt nevar, bet kur kaut
kas tomēr ir.
Ja tu kaut ko tur neredzi, tad tas nenožīmē, ka
tur nekā nav.
Varbūt vienkārši neredzi. Pagaidām ...

Aurika Aurēlija

Man tik bieži šķiet, ka tas veids kā es redzu pasauli nav nekas sevišķs un unikāls, ka vēl miljoniem cilvēku to redz tieši tāpat. Un kādēļ gan dalīties ar to, ko citi jau tāpat redz un saprot? Un vienmēr taču kāds pasauli redz un jūt skaistāk, skaidrāk, dziļāk un īpašāk nekā es. Tikai... Nav un nevar būt divi vienādi pasauli redzoši cilvēki, kuriem ir identiski uzskati un pasaules redzējums.

Man nav ne mazākās nojausmas, vai tas kā redzu pasauli vēl kādam izņemot mani šķiet interesanti un vērtīgi, vai tas, ar ko dalos, rada kādas pozitīvas, konstruktīvas izmaiņas, sajūtas, enerģijas, pārdomas. Zinu tikai to, ka man pašai tas ir vajadzīgs, jo dažbrīd ir sajūta, ka, ja nedalīšos, nerakstīšu, nestāstīšu, nerādīšu, es varu arī pārplīst aiz tā enerģijas daudzuma, kas manī ir un prasās izpausties. Vai vienu brīdi enerģijas, impulsi un iedvesma pārstās caur mani plūst, jo nepildu savu darbu un funkciju - dalīties un nodot tālāk to, ko saņemu.

Tādēļ es dalos. Ar pārtraukumiem un pauzēm, bet dalos. Atkal un atkal.

Madara Zaķe

Vai dzirdi?

Reizēm šai pasaulei vēlos ko dot,

Ar sapņiem un ilgām to neizskaidrot.
Varbūt tik daudz es tai vakaros stāstu,
Tikai lai rītausmā saņemtu glāstu?

Taču es zinu, ko tā man teiks,
Ej tālāk, tik daudz kas ir nepaveikts..
No sājpu jūrām un milzīgā prieka,
Ko atnesi Tu? Pavisam ne nieka..

Un atkal ar gadsimtiem paslēpēs eju,
Augstāk par zemi, vai reizēm uz leju.
Tuksnešu putekļiem pārklātu sirdi,
Es jautāšu vēlreiz, vai tagad Tu dzirdi?

Aivis Vasiļevskis, 2024

Reizēm viena tējas krūze var tā

sadziedēt sirdi, ka prāts apklust un sirds atkal
iespurdzas aiz prieka.

Reizēm dzer savu rīta tēju izspūrušiem
matiem, basām pēdām, tukšām kabatām, ar
visvienkāršāko krūzi rokās... Klausies, kā koki
ar vēju sarunājas un domā... man šobrīd ir
pilnīgi viss.

Reizēm dzerot rīta tēju, piemeklē tāda
silta apzināšanās: paldies, ka es šorīt
pamodos. Man ir uzdāvināta vesela diena. Un
tas nav pašsaprotami. Tas ir kaut kas daudz...

Reizēm... Žēl, ka tikai reizēm mums
visa kā ir gana, ka dzerot rīta tēju mēs pat
atceramies pacelt savas pateicības acis uz
Debesīm.

Reizēm dzerot tēju mēs iztālēm daudz
ciešāk apskaujamies, kā acis skatoties...

Reizēm viena krūzīte tējas īstā laikā
izglābj cilvēku no sevis paša...

Kristīne Om Shanti

♥ PAR VISU... ♥

Par visu, kas bija un būs,

es uzņemos atbildību...

Es pieaugu,
ar saknēm ieaugu
būtībā savā...

leejot telpas tumsā,
vairs nenomaldos,
meklējot durvis citas...

Atveru plaši logus,
ielaižu svaiguma elpu,
paildzinu mirkli
un atbrīvoju telpu...

Pievēršu uzmanību
sīkumiem un zīmēm,
atlaižu smaguma brīžus,
ieklausos iejūtībā...

Atlaižu skumjas
kā putnus...

Atļauju pati sev
justies brīvi, sajust dzīvi...

Par visu, kas bija un būs,
es uzņemos atbildību...

Es pieaugu,
ar saknēm ieaugu
būtībā savā...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Tava ēna var būt lielāka, nekā tu

pats! Gan tiešā, gan pārnestā nozīmē. Ēnā ir viss, kas aiz tevis, kas ar tevi noticis. Tikai tava izvēle ir - pieķerties savai ēnai, savai pagātnei, tās notikumiem, sāpēm, tajos dzīvot, vai pagriezties uz otru pusi, ieraudzīt sauli, papriecāties par to tagad, atlaist ēnu un iet pretī saulei.

Ikdienā tev ir izvēle - dzīvot savā ēnā un to vairot, vai iet pretī saulei un vairot gaismu.

Mana ēna.

Dziedniece Dace

Vai domā, ka maģija notiek tad, ja

veic kādu rituālu un buries?

Maģija notiek katrā tavā domu gājienā, katrā nodomā un pat tavā skatienā... Tavā sirds pieskārienā... jo tu ar visu to radi, vispirms jau sevi un savu pasauli, lai gan dažreiz domā par citiem, bet tas viss taču ir par tevi...

Sarmīte Šmite

Tikt, notikt,

un būt.

Pieskaroties
bezglībai, katrā
solī,

Katrs elpas
paisums un bēgums, rada Visumā Visu...

Rāda Visumam Visu.

Sevi, kā lesākumu.

Plūst mirkļu straume uz sirds grāmatu,

Drukā, un lasa vēstules Mīlestība,

Plešoties Visuma bezglībā.

Okupētās valstības padodas,

Pret debesīm celdamas sirdis,

Dzirdi?

Tur Gaisma ver vārtus mirdzot.

Atbalsīm ienesot Tevi Sevī.

Pilnmēness serenādē zvaigznēm.

Tur suņa sirds solo,

pieskaras dvēseles stīgām,

Kā zālei, migla.

Maigi, un lēni...

Intars Zommers

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz
katra mēneša **25.datumam**

uz e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com

www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca
un šo radīja - **Maija Reinvalde** - Mazsalacā